

betyde. Det var bare det allerførste, lillebitte Skridt ad Navnkundighedens Bane, han endelig havde gjort. Nu galdt det om at samle sig til det næste og større. Hvad der forestod, var den langt vanskeligere Opgave at føre Ideerne ud i Livet, at skabe Stemning for dem, at vinde dem Tilhængere baade blandt de Styrende og ude i Befolkningen.

I de følgende Dage drev han igen en Del omkring paa Billardstuerne for at faa Tiden til at gaa og døve sin Utaalmodighed, indtil han paany kunde vise sig hos Obersten. Saaledes kom han en Aften ind i en Kafe ved Kongens Nytorv og stødte her paa Fritjof, hvem han ikke havde set siden hin Samtale efter Orgiet i „Gryden“, da den lodne Kæmpe i Drukkenskab havde aabenbaret sig som en spag og skælvende Konfirmand. Nu tronede han atter her i al sin Kunstnermajestæt som det talende Midtpunkt i en Kres af unge, tavse Skønhedsdyrkere, der alle ligesom han var klædt i Selskabsdragt og sad og drak Sodavand og Kognak efter en Grosserermiddag. Han havde skubbet sin store, graa Rubenshat bag ad Nakken og hvilede Hænderne paa Knappen af en frygtindgydende Bambusstok, der var plantet mellem hans fremstrakte Ben.

„Guds Død! Er det ikke Salomons unge Aladdin!“ udbrød han ganske højt, da Per kom ind, og hilste ham med en naadig Haandbevægelse. „Hvor har Lampens Aand haft Dem henne i saa lang Tid? — Sid hos!“

Men Per følte ingen Lyst til at blive optaget i det Selskab og tog Plads for sig selv ved et Bord ved Siden af. Paa Fritjofs fornyede Spørgsmaal om, hvorfor han havde været usynlig saa